

Arrest

nr. 321 381 van 10 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor verzoeker.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 4 oktober 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 5 oktober 2021 om internationale bescherming. Op 27 februari 2024 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en bent op basis van het leeftijdsonderzoek dat hier in België werd uitgevoerd dd. 17 november 2021 geboren in 1997. U bent afkomstig uit het dorp Siaw, gelegen

in het Hesarak district, in de provincie Nangarhar. U bent verhuisd naar uw maternale nonkel toen u ongeveer 8 of 9 jaar oud was in het dorp Jubai, ook in het Hesarak district, in de provincie Nangarhar, samen met uw broers en zussen. U bent Pashtoun, soennitisch moslim en ongehuwd. U ging niet naar school maar ging wel twee jaar naar de madrassa en werkte in Jubai soms op het land van uw maternale nonkel genaamd S. (...).

Uw vader heet M. J. (...) en uw moeder heet N. J. (...). Uw moeder werd in 2016 om het leven gebracht door de taliban bij een huisbezoek. Uw vader werd toen ontvoerd en tot op heden hebben jullie geen nieuws over hem. U heeft drie broers, genaamd G. (...), M. (...) en S. (...). U heeft ook vier zussen, genaamd Gu. (...), B. (...), K. (...) en S. (...). G. (...) is erkend vluchteling in België en M. (...) is hier samen met u in België en diende ook een verzoek om internationale bescherming in. S. (...) woont nog bij uw maternale nonkel in Jubai, net zoals uw vier zussen.

Toen jullie nog in het dorp Siaw woonde, werkte uw vader samen met de lokale politie en gaf hij informatie door over de taliban via een walkietalkie, omdat jullie huis was gelegen op de grens tussen de controleposten van de overheid en de regio waar de taliban actief was. Tijdens een operatie in jullie dorp kwamen twee talibanleden om het leven. Daags nadien lieten de taliban een boodschap dat jullie zich moesten aanmelden bij de taliban, maar uw vader weigerde dat. De taliban kwamen daags nadien naar jullie huis en beschuldigden uw vader en G. (...) ervan de dood van de twee overleden talibanleden op hun geweten te hebben. Bij dat huisbezoek van de taliban werd uw vader meegenomen door de taliban en uw moeder vermoord en werd jullie huis nadien in brand gestoken. U was toen ongeveer 8 à 9 jaar oud. Daarop kwam uw maternale nonkel en nam hij jullie mee naar zijn huis in het dorp Jubai. Uw broer G. (...) is ouder dan u en werd nog gezocht door de taliban. Bijgevolg vertrok hij kort na het incident uit Afghanistan. Hij diende een verzoek in om internationale bescherming in België op 14 juni 2016 en werd erkend als vluchteling in België op 12 maart 2018.

U woonde bij uw maternale nonkel in Jubai samen met uw broers S. (...) en M. (...), alsook met al uw zussen, tot het ogenblik dat u Afghanistan hebt verlaten. Tot op heden weten jullie niet of uw vader nog in leven is of waar hij zich zou bevinden. U en uw broer M. (...) werden ten tijde van het incident in Siaw nog niet concreet lastiggevalen of bedreigd omdat jullie nog te jong waren. Later, als jullie ouder werden, wouden de taliban en de families van de omgekomen talibanleden wraak nemen op jullie. Omdat uw nonkel genoeg had van de problemen met de taliban en hij vreesde voor jullie leven, besloot hij u en uw broer M. (...) weg te sturen uit Afghanistan.

Daarnaast had uw familie ook problemen met de halfbroers van uw vader omwille van de gronden van uw vader in Siaw waarvan de eigendom betwist werd. De ene helft van de gronden werd door uw paternale nonkels ingenomen en de andere helft werd door uw maternale nonkel verkocht om de reis van uw broer M. (...) en u naar België te financieren.

Omwille van bovenstaande problemen bent u drie jaar geleden uit Afghanistan vertrokken samen met uw broer M. (...), ongeveer één jaar voor de machtsovername. U geraakte uw broer M. (...) kwijt in Bulgarije en u kwam aan in België één jaar voor M. (...) op 4 oktober 2021 en diende uw verzoek om internationale bescherming in op 5 oktober 2021.

Eén maand voor uw interview op het CGVS vertelde uw maternale nonkel S. (...) u dat de taliban nog langskwamen om naar u en uw broer M. (...) te vragen maar de rest van uw familie heeft geen problemen meer sinds jullie vertrek uit Afghanistan.

Ter staving van uw verzoek legt u nog uw taskara neer (1).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 17 november 2021 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat M. Z. (...) op datum van 26.10.2021 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 26.7 jaar met een standaarddeviatie van een 2.3 jaar een goede schatting is'. Bijgevolg toont deze medische test aan dat u ouder bent dan 18 jaar en kan u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate. Uit de vertaling van uw taskara blijkt dat u 14 jaar oud zou geweest zijn in het jaar 1398, hetgeen overeenkomt met de periode maart 2019 tot en met februari 2020 (zie administratief dossier, blauwe map, nr. 1). Indien u in februari 2020 de leeftijd zou hebben van 14 jaar, zou u op het ogenblik van uw verzoek om internationale bescherming op 16 augustus 2022 minstens 16 jaar oud zijn. Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Daarenboven moet ook worden opgemerkt dat u bij registratie in België verkeerdelijk een andere achternaam opgaf, namelijk M. (...) (zie administratief dossier, verklaring NBMV dd. 5 oktober 2021). Toen u daarmee tijdens uw interview op het CGVS werd geconfronteerd, verklaarde u simpelweg dat u die naam verzonnen had (CGVS, pagina 4). Dat u over dergelijk essentiële elementen van uw identiteit tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet reeds afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u zich op dezelfde asielmotieven steunt als deze die werden ingeroepen door uw broer M. (...) (CGVS, p. 13-14; zie administratief dossier, blauwe map, document nr. 2). Gezien de motieven van uw broer niet aannemelijk werden bevonden kan er ook in uw hoofd niet van worden uitgegaan dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie dient te moeten koesteren. Het CGVS verwijst hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofd van uw broer M. (...):

"In eerste instantie haalt u aan problemen te kennen met de taliban omwille van de samenwerking van uw vader met de arbaki of lokale politie in uw geboortedorp Siaw. U verklaart samen met uw broer Z. (...) uit Afghanistan te zijn vertrokken omdat jullie bedreigd werden en de taliban wraak wouden nemen op jullie omwille van de talibs die kwamen te overlijden door een aanval van de lokale politie (CGVS, pagina 10). Gelet op het vage, inconsistente en zelfs tegenstrijdige karakter van uw verklaringen, kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent die voorgehouden problemen.

Ten eerste kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen rond de bedreigingen zelf die u van de taliban zou hebben ontvangen daar zij niet overeen stemmen met de verklaringen rond het beeld en manier van handelen van de taliban in en rond Jubai dorp dat u schetste en uw verklaringen daaromtrent ook tegenstrijdig zijn met de verklaringen dienaangaande van uw broer Z. (...). Toen u gevraagd werd om meer te vertellen over de problemen die u en uw broer Z. (...) gehad hebben en die de aanleiding waren voor jullie vertrek uit Afghanistan, kwam u niet verder dan te verklaren dat mensen u ervan beschuldigden dat die drie mensen van de taliban door jullie werden gedood, dat ze jullie lastig vielen en uw nonkel er genoeg van had en jullie daarom vertrokken. Gevraagd hoe u precies werd lastig gevallen, verklaarde u louter dat ze mensen vroegen over jullie, waar jullie waren en dat ze aan uw maternale oom vroegen om jullie aan de taliban over te leveren (CGVS, pagina 11). Wanneer echter gevraagd werd of de taliban ooit naar jullie huis kwamen, zei u van niet. Gevraagd hoe dat kwam, zei u dat ze niet zoveel macht hadden. In die zin moet echter worden opgemerkt dat u eerder verklaarde dat de taliban in de nacht kwamen om mensen te waarschuwen zich aan te geven maar dat de taliban ook mensen vermoordden indien die zich niet kwamen aanmelden (CGVS, pagina 9). Bijgevolg werd u gevraagd hoe het kwam dat dat bij u niet gebeurde, verklaarde u dat de taliban in het begin niets zeiden omdat jullie jong waren. Pas toen jullie groot werden werd het een probleem en wouden de taliban dat jullie hun geleden verlies compenseerden, aldus uw verklaringen (CGVS, pagina 11). Er werd opnieuw gevraagd ter bevestiging of de taliban niet naar het huis van jullie maternale nonkel kwamen, waar jullie nota bene ook woonden, waarop u bevestigde van niet (CGVS, pagina 11). Opnieuw werd u de vraag gesteld hoe het kwam dat de taliban naar mensen in het dorp kwamen maar niet bij jullie, kon uw verklaring opnieuw niet voldoen. U verklaarde louter dat die mensen waarbij de taliban wel langskwamen actief met de overheid werkten en jullie niet, dat jullie toen ook jong waren en de problemen

toegenomen zijn als jullie opgroeiden (CGVS, pagina 11). U verklaart daarbij niet om welke reden de taliban, ook toen jullie ouder waren, nooit bij jullie thuis zijn langsgekomen en om welke reden hun manier van handelen in het dorp zoals die door u geschetst werd, afwijkt van de manier van handelen in jullie concrete situatie. Wanneer gevraagd werd naar de start van uw problemen, zei u dat het ongeveer vier of vijf maanden voor jullie vertrek was dat uw maternale nonkel enkele keren werd aangesproken en verklaarde u zelfs dat de taliban uw nonkel serieus aan het vragen waren om jullie zichzelf te laten voorstellen (CGVS, pagina 11). Bovendien zei u zelfs dat de taliban ermee dreigden het persoonlijk af te handelen en wraak te nemen (CGVS, pagina 11). De verklaring dat de taliban niet naar jullie huis kwamen om wraak te nemen louter omdat jullie jong waren, kan bijgevolg niet voldoen, daar die geen uitklaring geven voor het feit dat de taliban in die maanden dat jullie reeds problemen zouden gehad hebben en uw nonkel danig zou zijn aangesproken zijn geweest en de taliban ermee dreigden het persoonlijk af te handelen, nooit zouden zijn langsgekomen bij u thuis.

U verklaarde daarnaast dat de taliban brieven bezorgden aan de Mullah en die de brieven op zijn beurt aan jullie bezorgde. Voorts verklaarde u dat de mensen van de taliban hun kinderen en familie daar hadden, ze het probleem persoonlijk zouden afhandelen en wraak zouden nemen (CGVS, pagina 11). Wanneer u eerder tijdens het interview gevraagd werd of er mensen uit uw dorp bij de taliban waren, antwoordde u bevestigend dat uw maternale nonkel soms over die mensen zei dat ze taliban waren (CGVS, pagina 7). Toen u later tijdens het interview opnieuw geconfronteerd werd met het feit dat de taliban nooit langskwamen in die vijf maanden, verklaarde u plots dat er controleposten waren en de taliban enkel konden komen als ze sterker waren maar dat ze niet konden komen als de overheid sterker was (CGVS, pagina 16-17). Daar u deze verklaring pas geeft na herhaaldelijke confrontaties, kan niet van de indruk ontdaan worden dat dit louter gaat om een ad hoc verklaring, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen allerm minst ten goede komt. Bovendien verklaarde u echter dat de taliban persoonlijk spraken met uw maternale nonkel, dat ze hem aanspraken als ze hem ergens zagen en hem vertelden dat jullie zich moesten presenteren (CGVS, pagina 12). Wanneer u gevraagd werd of u dan zelf nooit talibanleden tegenkwam als u rondliep in het dorp, zei u van niet (CGVS, pagina 12). Daar u eerder verklaarde dat talibanleden in uw dorp woonden (CGVS, pagina 7) en uw maternale nonkel wel persoonlijk werd aangesproken om te vragen naar u (CGVS, pagina 12) is het allesbehalve aannemelijk dat u zelf in het dorp nooit talibanleden tegenkwam, al zeker niet omdat u verklaart dat de taliban steeds naar jullie vroegen (CGVS, 11-12) en u zich wel nog rond bewoog in het dorp (CGVS, pagina 13). U slaagt er dus keer op keer niet in om uit te klaren om welke reden de taliban andere mensen in het dorp viseerden, leden hadden die in uw dorp zelf woonden, zich in de regio konden bewegen en in staat waren om uw nonkel persoonlijk aan te spreken, maar toch nooit naar jullie huis kwamen of jullie aanspraken in het dorp om daadwerkelijk over te gaan tot actie ten aanzien van u of uw broer Z. (...) en slaagt u er bijgevolg niet in de persoonlijke bedreigingen aan uw adres aannemelijk te maken. Voorts werd u er tijdens het interview op gewezen dat uw broer Z. (...) had verklaard dat de taliban één keer per week naar jullie huis kwamen (zie administratief dossier, blauwe map, document nr. 2, pagina 16-17) en werd u gevraagd om welke reden dat u daaromtrent een andere verklaring aflegde. Daarop antwoordde u louter dat ze niet naar het huis kwamen en dat de taliban praatten met uw maternale nonkel (CGVS, pagina 12). Opnieuw moet hier worden opgemerkt dat u er niet in slaagt de vastgestelde tegenstrijdigheid uit te klaren, hetgeen sterk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen alsook de geloofwaardigheid van de verklaringen van uw broer Z. (...). Tot slot moet worden opgemerkt dat u het steeds heeft over drie talibs die om het leven kwamen als gevolg waarvan uw familie problemen kreeg (CGVS, pagina 10, 11 en 13), waar uw broer Z. (...) het steeds heeft over twee talibs die om het leven kwamen (zie administratief dossier, blauwe map, document nr. 2, pagina 13-14). Ook hier kan er vanuit gegaan worden dat jullie beiden over accurate en consistente informatie beschikken over het incident dat de aanleiding zou zijn voor jullie problemen. Dat jullie tegenstrijdige verklaringen daaromtrent afleggen, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen alsook aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van uw broer Z. (...).

Ook uw verklaringen wat betreft de dreigbrieven die via de Mullah zouden zijn afgegeven, kunnen niet overtuigen. U verklaarde dat jullie een dreigbrief ontvingen na het incident in het dorp Siaw dat uw vader zich met zijn drie zonen moest aanmelden bij de taliban (CGVS, pagina 14). In eerste instantie moet hier worden opgemerkt dat u herhaaldelijk aanhaalt dat jullie pas kort voor uw vertrek door de taliban werden gevisieerd omdat jullie voordien nog jong waren (CGVS, pagina 11, 12 en 13). Het blijft daarom een vraagteken om welke reden jullie ondanks jullie jonge leeftijd toch al in de dreigbrief werden vermeld die destijds werd afgegeven. Daarmee geconfronteerd, kwam u niet verder dan te verklaren dat jullie toen in Siaw jong waren en G. (...) ouder was (CGVS, pagina 14). Opnieuw gevraagd om welke reden jullie dan toch al in die dreigbrief vermeld werden, zei u gewoon dat het zo was en het vermeld werd dat jullie zichzelf moesten aanmelden (CGVS, pagina 14). Die verklaring biedt echter geen uitklaring op de vraag die u gesteld werd. U verklaart enerzijds dat jullie pas recent problemen kregen omdat jullie voordien jong waren, maar verklaart tegelijkertijd wel dat jullie wel al vermeld werden in de dreigbrief die jullie jaren geleden werd afgegeven. De verklaring dat jullie dus met rust gelaten werden omwille van jullie jonge leeftijd is daarom niet erg ernstig wanneer u ook verklaart dat jullie wel al vermeld werden in de dreigbrief jaren geleden. Bovendien werd tijdens uw interview opgemerkt dat G. (...) tijdens zijn eigen interview in 2016 omtrent de problemen van zichzelf en uw vader geen melding maakt van het feit dat zijn jongere broers ook werden gevisieerd (CGVS, pagina 14-15, zie administratief dossier, blauwe map, document nr. 3, pagina 1-24) en zelfs letterlijk

verklaarde dat er geen problemen waren voor de rest van de familie (zie administratief dossier, blauwe map, document nr. 3, pagina 22). Gevraagd hoe dat komt, antwoordde u enkel dat het misschien fout was maar wist u die tegenstrijdigheid verder niet uit te klaren (CGVS, pagina 15), hetgeen opnieuw sterk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast is het onduidelijk hoe u het nieuws vernam dat de families van de overleden talibanleden wraak wouden nemen en kan u bijzonder weinig informatie geven over wie de personen waren met wie u problemen had. Wanneer u gevraagd werd hoe u erachter kwam, zei u dat uw zus daarover vertelde en ook uw maternale nonkel zei dat die mensen jullie zochten (CGVS, pagina 15). U verklaarde vaag dat uw zus ouder was dan jullie en zij op de hoogte was van de situatie daar (CGVS, pagina 16). Gevraagd hoe uw zus daarachter kwam, bleef u opnieuw vaag door te verklaren dat ze erachter kwam omwille van de mensen die op de hoogte daarvan waren (CGVS, pagina 16). Met deze verklaring biedt u echter allesbehalve concrete en duidelijke informatie. Ook wanneer u gevraagd werd wie de families van de overleden taliban waren, kon u enkel verklaren dat ze van het dorp Miagan waren (CGVS, pagina 16). Gevraagd wie die families waren en of u hen kende, zei u hen niet goed te kennen maar gewoon te weten dat ze taliban waren en van Miagan of Parchino dorp afkomstig waren (CGVS, pagina 16). U werd dan gericht gevraagd naar de talibanleden die u bedreigden via de Mullah of uw maternale oom en verklaarde dat u hen kende maar opnieuw kon u louter verklaren dat zij die mensen van Miagan waren. Wanneer u naar hun namen of woonplaats werd gevraagd, vermeldde u A. (...), de persoon die vermoord werd, maar zei u de namen van de twee andere overleden talibanleden niet te kennen. Toen gevraagd werd of uw maternale nonkel hen dan persoonlijk kende, kon u louter verklaren dat het mogelijk was dat hij hen misschien kende. Ook hier dient te worden opgemerkt dat deze verklaringen zeer vaag en aan de oppervlakte blijven. Tot slot van rekening verklaarde u nog dat u met uw nonkel zelfs nooit sprak over die mensen omdat hij jullie niet bang wou maken. U verklaarde dat hij later wel vertelde dat die mensen problemen hadden met jullie in de periode voor jullie vertrek toen het probleem serieus was (CGVS, pagina 16). Gelet op het feit dat uw broer G. (...) reeds ruim acht jaar geleden uit Afghanistan vertrok omwille van problemen met die personen, u zich later in uw leven niet zou hebben mogen begeven buiten het dorp van uw nonkel omdat hij bang was van hen en u nadien problemen kreeg met nota bene diezelfde personen als acht jaar geleden, kan van u minstens verwacht worden concrete informatie te hebben over welke personen het precies gaat of daar op zijn minst met uw maternale nonkel over praatte om voorzichtig te kunnen zijn indien u zich buitenshuis zou begeven. Dat u geen meer concrete informatie heeft over de personen of families waarmee u problemen zou gekend hebben en omwille van wie u het land zou hebben verlaten, is bijgevolg bijzonder onaannemelijk en doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen rond die problemen met hen.

Vervolgens is het bijzonder bedenkelijk dat u weinig concrete verklaringen kan afleggen over de periode van het ontstaan van uw eigen persoonlijke problemen en zijn uw verklaringen dienaangaande zelfs tegenstrijdig met de verklaringen die werden afgelegd door uw broer Z. (...) daaromtrent. Toen u gevraagd werd sinds wanneer u problemen kende met de taliban, kwam u niet verder dan te verklaren dat het een paar keer of een beetje voor uw vertrek was. Gevraagd of u ongeveer kon zeggen hoe lang het was voordat u uit Afghanistan vertrok, zegt u niet naar school te zijn gegaan en dat u geen specifieke data kon geven maar dat de overheid daar toen aanwezig was. Gewezen op het feit dat u geen specifieke datum moet geven maar gevraagd werd om ongeveer te zeggen hoe lang de periode was dat uw problemen zijn begonnen vooraleer u uit Afghanistan bent vertrokken, zei u dat het misschien vier of vijf maanden voordien was (CGVS, pagina 11), zoals hierboven reeds werd aangestipt. Hier moet gewezen worden op een tegenstrijdigheid in de verklaringen die door u en uw broer Z. (...) werden afgelegd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Toen u geconfronteerd werd met het feit dat uw broer Z. (...) verklaarde dat de problemen zijn begonnen ongeveer twee jaar voor jullie vertrek (zie administratief dossier, blauwe map, document nr. 2, pagina 16-17), sloeg u er niet in deze tegenstrijdigheid uit te klaren en verklaarde u louter dat hij misschien bedoelde dat dat de periode was waarin de problemen zijn begonnen met de hele familie, dat hij misschien fout was of de vertaler fout was maar dat de serieuze problemen begonnen vijf maanden voor uw vertrek (CGVS, pagina 12). Dit kan allerm minst volstaan.

Tot slot is het feit dat u niet consistent bent over problemen die uw maternale nonkel nog zou hebben gehad na uw vertrek en u niet over concrete informatie zou beschikken dienaangaande niet aannemelijk. Wanneer u gevraagd werd of de taliban nog langskomen bij uw maternale oom sinds jullie vertrek, zei u hen onderweg nog gesproken te hebben en hij daarover niets vermeldde (CGVS, pagina 18). Gevraagd of u hem daar ooit naar gevraagd heeft, zei u van niet omdat u uw gsm verloren heeft en contact verloor maar het misschien mogelijk is dat de taliban nog naar hem hebben gevraagd (CGVS, pagina 18). Erop gewezen dat uw broer G. (...) nog in contact is met uw nonkel en gevraagd of hij over uw nonkel geen nieuws heeft, verklaarde u louter dat hij wel in contact is met hem maar verklaarde u jong te zijn en dat hij over die dingen met jullie niet spreekt. U verklaarde voorts dat G. (...) misschien wel sprak met uw nonkel daarover (CGVS, pagina 18). Ter bevestiging gevraagd of u dus geen informatie heeft over of de taliban nog met uw nonkel praat, zei u van niet maar verklaarde u dat uw nonkel dat probleem wel kon krijgen door jullie. Dat u zich blijft baseren op uw jonge leeftijd als verschuiving voor het ontbreken van bepaalde informatie, is niet ernstig, a fortiori omdat u aangeeft dat uw nonkel zelf het risico liep om problemen te krijgen net omwille van jullie (CGVS, pagina 18). Het is niet aannemelijk dat uw nonkel problemen zou krijgen omwille van u maar u op uw beurt geen enkele inspanning levert om nog te weten te komen hoe het daadwerkelijk met uw nonkel gaat sinds uw vertrek. Dat

u dergelijke inspanning niet levert, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw problemen.”

Daarbij zijn er ook in uw eigen verklaringen, naast de reeds hierboven aangehaalde elementen, verschillende elementen te vinden die de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondergraven.

Net zoals hierboven reeds werd vermeld, verklaarde u dat de taliban gedurende twee jaar lang wekelijks langskwamen (CGVS, pagina 17). Naast de hierboven aangetoonde tegenstrijdigheid met de verklaringen van uw broer M. (...), moet ook worden opgemerkt dat het allesbehalve aannemelijk is dat de taliban gedurende twee jaar lang wekelijks zouden zijn langskomen, maar nooit daadwerkelijk over zouden gaan tot actie. Toen u gevraagd werd hoe het kwam dat de taliban reeds twee jaar naar u en uw broer M. (...) vroegen maar jullie niet eerder het land verlieten, verklaarde u louter dat jullie jong waren. Erop gewezen dat u net verklaarde dat ze reeds twee jaar naar jullie kwamen vragen en dus opnieuw gevraagd om welke reden jullie niet eerder het land verlieten, kwam u niet verder dan te verklaren dat jullie bang waren, dat uw maternale oom ze altijd heeft tegengehouden en dat jullie zich soms gedurende twee weken verstopten (CGVS, pagina 18). Het is niet aannemelijk dat de taliban twee jaar lang jullie met rust lieten, nooit daadwerkelijk overgingen tot actie en nooit binnenkwamen in het huis louter omdat uw maternale nonkel hen zou hebben tegengehouden. U schetste namelijk een onveilige situatie in Jubai (CGVS, pagina 7) en verklaarde zelfs dat de taliban aanwezig waren op de velden waar u werkte (CGVS, pagina 7). Daarenboven verklaarde u dat uw maternale oom wist dat de taliban wraak wouden nemen (CGVS, pagina 17). U slaagt er niet in aan te tonen om welke reden de taliban dan twee jaar lang nooit daadwerkelijk overgegaan zijn tot actie ondanks het feit dat u zich voortbewoog in een regio waar taliban aanwezig waren en slaagt er bijgevolg niet in aannemelijk te maken dat ze u gedurende twee jaar lang zouden hebben gezocht en bedreigd.

Tot slot verklaarde u, in tegenstelling tot uw broer M. (...), dat de taliban nog steeds vragen naar jullie (CGVS, pagina 14) en had u het aan het einde van het interview over de taliban die één maand voor uw interview nog aan uw nonkel zouden gevraagd hebben naar jullie (CGVS, pagina 19). Echter gevraagd wanneer de taliban bij jullie waren, zei u louter ‘vroeger’. Gevraagd of u kon zeggen wanneer de laatste keer was dat de taliban aan uw oom naar jullie vroegen, zei u louter dat ze tijdens die twee jaar meer dan tien keer zijn langs geweest en hebben gevraagd naar jullie (CGVS, pagina 19). U slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen op welke manier de taliban vandaag nog zoekt naar jullie en wanneer de laatste keer was dat ze zouden zijn langsgeslagen. Het feit dat M. (...) bovendien had verklaard geen informatie te hebben over de vraag of de taliban nog bij uw nonkel zijn langsgeweest (zie administratief dossier, blauwe map, document nr. 2, pagina 18), doet voorts ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat ze wel nog zouden zijn langsgeweest. Door het feit dat jullie zich beiden in België bevinden en omwille van dezelfde problemen zijn vertrokken, kan van jullie verwacht worden dat jullie consistente verklaringen afleggen over mogelijke problemen voor jullie familieleden met de taliban na jullie vertrek. Dat jullie daar niet in slagen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen en de aannemelijkheid van jullie voorgehouden problemen.

Ook wat betreft uw vrees in verband met het grondconflict met uw paternale nonkels (CGVS, p. 15) verwijst het CGVS naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw broer M. (...):

“In tweede instantie haalt u aan problemen te kennen omwille van het grondconflict tussen uw vader en uw nonkels. Toen u gevraagd werd over dat conflict wat meer te vertellen, vertelde u enkel dat ze steeds problemen zochten met elkaar en ze altijd ruzie maakten met uw vader. Gevraagd over wat die problemen gingen, verklaarde u louter dat het ging over het land. U zei dat het conflict al van lang geleden was (CGVS, pagina 18). Wanneer u gevraagd werd wat er op dit moment gebeurt met die gronden, zei u te denken dat uw maternale nonkel de helft van die landen heeft verkocht om de reis van G. (...) naar België te bekostigen maar dat u voorts niet weet wat er met die gronden is gebeurd (CGVS, pagina 19). Meermaals gevraagd wat er dan met de rest van de landen is gebeurd, zei u het niet te weten (CGVS, pagina 19). Toen u gevraagd werd of het conflict zich enkel uitte in discussies of het ook op een andere manier was, zei u dat uw nonkels ook met uw vader gevochten hebben maar dat jullie na het overlijden van uw vader moesten verhuizen en u nadien daarover niets meer weet (CGVS, pagina 19). Wanneer u ook meermaals gevraagd werd wat er met die gronden is gebeurd en of het conflict is verder gezet na jullie verhuis naar Jubai bij uw maternale nonkel, kon u daarover geen concrete informatie geven maar zei u vooral dat het ging om discussies tussen uw nonkels en uw vader en dat u louter weet dat de ene helft verkocht is om de reis van G. (...) te financieren en dat u niet weet wat er verder is gebeurd met die gronden (CGVS, pagina 19). In deze moet worden opgemerkt dat door uw broer Z. (...) werd verklaard dat de helft van de landen werd ingenomen door uw paternale nonkels en de andere helft door uw maternale nonkel werd verkocht om de reis van uw broer Z. (...) en u naar België te financieren (zie administratief dossier, blauwe map, document nr. 2, pagina 13). Z. (...) verklaarde zelfs dat jullie geen conflicten hadden maar dat uw paternale nonkels de velden in beslag namen (zie administratief dossiers, blauwe map, document nr. 2, pagina 15). Jullie leggen dus tegenstrijdige verklaringen af omtrent wat er met die gronden gebeurd is en over het al dan niet bestaan van een conflict, hetgeen ernstig afbreuk doet aan jullie geloofwaardigheid. Ook over jullie huis in Siaw dat werd achtergelaten, had u geen informatie (CGVS, pagina 19). Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan

een actueel grondconflict op basis waarvan u persoonlijk nog problemen zou kennen bij terugkeer naar Afghanistan. U beschikt namelijk over bijzonder weinig informatie over wat dat conflict inhield, over welke gronden het gaat, wat de huidige toestand of situatie is van die gronden, slaagt er ook niet in aan te tonen op welke wijze dit grondconflict voor u vandaag persoonlijk nog voor problemen zou zorgen in Afghanistan en bent bovendien ook tegenstrijdig in uw verklaringen daaromtrent met de verklaringen van uw broer Z. (...). Tot slot moet ook worden opgemerkt dat uw broer Z. (...) verklaarde dat het huis in Siaw in brand werd gestoken nadat uw moeder vermoord en uw vader meegenomen werd en jullie daarna naar het huis van uw maternale oom zijn vertrokken (zie administratief dossier, blauwe map, document nr. 2, pagina 13 en 18-19). Er werd echter hierboven al opgemerkt dat, toen u aan het einde van uw interview gevraagd werd wat er met jullie huis gebeurd is nadat jullie naar Jubai verhuisden, u zei dat het sinds die tijd dicht is en dat u niet weet wat er nadien gebeurd is met het huis (CGVS, pagina 19). Ook deze tegenstrijdigheid met de verklaringen van uw broer Z. (...) en het feit dat u geen gewag maakt van jullie huis dat in brand zou zijn gestoken, is uiterst opmerkelijk en doet verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie beide verklaringen."

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Tot slot verwijst het CGVS ook hier wat betreft de beslissing in het verzoek van uw broer G. (...) naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw broer M. (...):

"Wat betreft het verzoek om internationale bescherming van uw broer G. (...) en zijn erkenning als vluchteling, moet ook worden opgemerkt dat de samenwerking van uw vader met de lokale politie en de problemen van uw broer G. (...) voor zijn vertrek uit Afghanistan in 2016 niet in twijfel worden getrokken. Uw broer legde tijdens zijn interview in 2016 gedetailleerde en doorleefde verklaringen af met betrekking tot zijn problemen en was bijgevolg in staat zijn persoonlijke problemen geloofwaardig en aannemelijk te maken. Toen uw broer G. (...) echter gevraagd werd of er ook problemen waren voor zijn broers, zussen of nonkel, verklaarde hij dat er geen problemen waren voor de rest van de familie (zie administratief dossier, blauwe map, document nr. 3, pagina 22). Zoals hierboven reeds werd aangehaald, kan er geen geloof gehecht worden aan het feit dat u en uw broer M. (...) al in 2016 in het vizier van de taliban stonden, in tegenstelling tot uw broer G. (...), en kan er ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat de situatie sindsdien zou zijn veranderd en slagen jullie er niet in om persoonlijke problemen met de taliban heden ten dage aannemelijk te maken, in tegenstelling tot uw broer G. (...)."

De taskara (1) die u neerlegt doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, wel integendeel. In eerste instantie heeft deze louter betrekking op uw identiteit en houden zij dus geen bewijs in van enige problemen die u in Afghanistan zou hebben. In tweede instantie moet met betrekking tot uw leeftijd worden opgemerkt dat u zich onterecht heeft voorgedaan als minderjarige, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds aantast, zoals hierboven reeds werd gemotiveerd.

Het CGVS wil ter volledigheid nog benadrukken dat ook in het verzoek van uw broer M. (...), die gebaseerd was op gelijkaardige vluchtmotieven, werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen,

maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is.

Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of

een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds

2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden

geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden

Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins

het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Daarbij moet worden vastgesteld dat u verklaarde twee jaar voor uw interview op het CGVS te zijn vertrokken uit Afghanistan (CGVS, pagina 11), bijgevolg in maart of april 2021. Volgens het leeftijdsonderzoek in België was u op 26 oktober 2021 vermoedelijk 26.7 jaar met een standaarddeviatie van 2.3 jaar (zie administratief dossier, beslissing Dienst Voogdij, dd. 17 november 2021), hetgeen betekent dat u toen minstens 24 jaar oud was. Gelet op uw vertrek in maart of april 2021, kan ervan uit gegaan worden dat u op het moment van uw vertrek minstens 23 jaar oud was. Dit betekent dat u uw vormende jaren in Afghanistan doorbracht. Bovendien verklaarde u in Afghanistan naar de madrassa en moskee te zijn gegaan (CGVS, pagina 6 en 15) en met uw maternale nonkel op zijn velden werkte (CGVS, pagina 6) en aldus deelnam aan de Afghaanse samenleving. Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van twee en een half jaar België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u nog beschikt over een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban. U verklaarde namelijk nog in contact te zijn met uw broer en zussen (CGVS, pagina 10), met de zoon van uw maternale oom die u een kopie van uw taskara stuurde ongeveer anderhalve maand voor het interview op het CGVS (CGVS, pagina 12) en u een maand voor het interview ook nog met uw maternale oom sprak (CGVS, pagina 19).

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van “*de rechten van het kind*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een beknopte theoretische toelichting over enkele van de door hem geschonden geachte beginselen wijst verzoeker op zijn kwetsbaar profiel. Hij licht toe dat hij zeer jong is, dat hij minstens intellectueel beperkt is, dat hij zijn beide ouders verloor toen hij 8 jaar was en dat hij werd opgedragen om het land te verlaten en de eenzame en moeilijke reis te maken naar het Westen, waarbij hij onderweg zijn broer verloor en afscheid moest nemen van zijn broers en zussen.

Vervolgens stelt verzoeker te volharden in zijn relaas en gaat hij in op de motieven van de bestreden beslissing over een aantal onderdelen van zijn relaas die de adjunct-commissaris niet geloofwaardig acht.

Aangaande zijn toekomstgerichte vrees stelt verzoeker dat rekening moest worden gehouden met zijn specifieke profiel, waarbij hij wijst op de lange tijd die hij al in Europa verblijft, op de omstandigheid dat hij Afghanistan meer dan drie jaar geleden, nog vóór de machtsovername, verliet, op het gegeven dat hij intussen in België actief in de samenleving participeert en zich één voelt met de Belgische maatschappij alwaar hij alle kansen grijpt, op het strenge regime dat de taliban op heden voeren en op het ontbreken van een netwerk in Afghanistan. Hij wijst er nog op dat hij via de luchthaven met de nodige reisdocumenten zou terugkeren, waardoor zijn verblijf in het buitenland boven water zal komen, en gaat nog in op de risico's die terugkeerders lopen. Hij stelt de westerse waarden en normen te hebben overgenomen, Nederlands te spreken en naar de OKAN school in België te zijn gegaan.

Wat betreft de subsidiaire bescherming wijst verzoeker er vooreerst in het algemeen op dat de taliban in Afghanistan aan de macht zijn en dat hij daardoor een reëel gevaar loopt. Verzoeker gaat daarbij uitgebreid in op de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij meent ook dat het feit dat hij Afghanistan op jonge leeftijd verliet waardoor hij een kwetsbaar profiel heeft een persoonlijke omstandigheid uitmaakt die het risico verhoogt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld binnen zijn regio. Ook gaat hij uitvoerig in op de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, waarbij hij meent dat deze situatie intentioneel en overwegend door de taliban wordt veroorzaakt.

Als bijlage bij het verzoekschrift wordt een verklaring van verzoeker als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Op 20 december 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van december 2023, aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024, aan het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, aan het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022, aan het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023, aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 2 februari 2024 en aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van november 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) zijn algemene geloofwaardigheid in ernstige mate wordt ondermijnd door de vaststellingen dat hij zich onterecht als minderjarige voordoet en dat hij bij zijn registratie in België verkeerdelijk een andere achternaam opgaf, omdat (ii) uit zijn verklaringen blijkt dat hij zich op dezelfde asielmotieven steunt als deze die werden ingeroepen door zijn broer M. en die niet aannemelijk werden bevonden, omdat (iii) er ook in zijn eigen verklaringen verschillende elementen te vinden zijn die de geloofwaardigheid ervan, omdat (iv) de *taskara* die hij neerlegt geen afbreuk doet aan deze vaststellingen, omdat (v) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen beschikbaar zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (vi) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (vii) niet kan worden aangenomen dat hij na een verblijf van twee en een half jaar in België totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer en hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Landeninformatie

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van UNHCR van februari 2022, waarin volgens hem wordt gesteld dat het verkrijgen van objectieve en correcte informatie niet voorhanden is.

De Raad wijst er vooreerst op dat in de bestreden beslissing wordt gerefereerd aan informatie die recenter en actueler is dan de nota waarnaar verzoeker verwijst en dat verwerende partij in haar aanvullende nota nog

refereert aan nog meer recente informatie. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde informatie aanleveren die afkomstig is van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in zijn verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart dat hij zijn land van herkomst, Afghanistan, heeft verlaten omwille van problemen met de taliban. Deze zouden in 2016 zijn moeder om het leven hebben gebracht en zijn vader, die met de lokale politie samenwerkte en informatie over hen doorgaf, ontvoerd hebben nadat tijdens een operatie in het dorp twee talibanleden om het leven waren gekomen. Verzoekers oudere broer G. verliet toen Afghanistan en werd op 12 maart 2018 in België erkend als vluchteling. Toen verzoeker en zijn broer M. ouder werden, zouden de taliban en de families van de omgekomen talibanleden op hen wraak hebben willen nemen. Zijn nonkel zou hen dan hebben weggestuurd uit Afghanistan.

Daarnaast verklaart verzoeker dat zijn familie problemen had met de halfbroers van zijn vader wegens een betwisting over de eigendom van de gronden van zijn vader.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure een *taskara* en een envelop voor (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten'). Hieruit kan evenwel niet blijken dat hij in Afghanistan problemen had met de taliban of met de halfbroers van zijn vader. De verklaring die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, bevat loutere beweringen van verzoeker zelf die niet gestaafd worden door overige stukken, waardoor er geen objectieve bewijswaarde aan kan worden

toegekend. De landeninformatie waaraan verzoeker in zijn verzoekschrift refereert, heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker of op de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban of de halfbroers van zijn vader en kan bijgevolg evenmin volstaan om deze problemen aan te tonen. Er kan dan ook niet worden besloten dat de door verzoeker voorgelegde documenten volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen is de Raad na lezing van het rechtsplegingsdossier van oordeel dat verzoeker de door hem aangehaalde feiten en daaraan gerelateerde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo kan de adjunct-commissaris vooreerst worden bijgetreden waar deze overweegt dat verzoekers algemene geloofwaardigheid in ernstige mate wordt ondermijnd door de vaststellingen dat hij zich onterecht als minderjarige voordoeft en dat hij bij zijn registratie in België verkeerdelijk een andere achternaam opgaf. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 17 november 2021 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonst dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: ‘Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat M. Z. (...) op datum van 26.10.2021 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 26.7 jaar met een standaarddeviatie van een 2.3 jaar een goede schatting is’. Bijgevolg toont deze medische test aan dat u ouder bent dan 18 jaar en kan u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoeft, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate. Uit de vertaling van uw taskara blijkt dat u 14 jaar oud zou geweest zijn in het jaar 1398, hetgeen overeenkomt met de periode maart 2019 tot en met februari 2020 (zie administratief dossier, blauwe map, nr. 1). Indien u in februari 2020 de leeftijd zou hebben van 14 jaar, zou u op het ogenblik van uw verzoek om internationale bescherming op 16 augustus 2022 minstens 16 jaar oud zijn. Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Daarenboven moet ook worden opgemerkt dat u bij registratie in België verkeerdelijk een andere achternaam opgaf, namelijk M. (...) (zie administratief dossier, verklaring NBMV dd. 5 oktober 2021). Toen u daarmee tijdens uw interview op het CGVS werd geconfronteerd, verklaarde u simpelweg dat u die naam verzonnen had (CGVS, pagina 4). Dat u over dergelijk essentiële elementen van uw identiteit tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet reeds afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.”

Verzoeker voert hiertegen aan dat hij zich wat betreft zijn leeftijd baseerde op wat hem werd verteld en wat op zijn taskara staat vermeld en dat hij niet bewust of ter kwade trouw zich als minderjarige heeft voorgedaan. Er kan evenwel niet worden aanvaard dat verzoeker, die niet betwist dat hij bij zijn registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling ook al een andere achternaam opgaf, *in casu* gelooft minstens acht jaar jonger te zijn dan hij daadwerkelijk is. Gelet op het voorgaande, betoogt verzoeker in zijn verzoekschrift niet dienstig dat hij zichzelf nog steeds als minderjarige beschouwt en dat hij uit Afghanistan is vertrokken op 16-jarige leeftijd en wijst hij niet dienstig op algemene informatie waaruit kan blijken dat een aantal niet-begeleide minderjarige vreemdelingen getraumatiseerd zijn en kampen met psychologische problemen. Een schending van “de rechten van het kind” wordt bijgevolg niet aangetoond. De vaststellingen dat verzoeker bij zijn registratie in België een andere achternaam opgaf en zich onterecht als minderjarige voordoeft met een vermoede afwijking van meer dan acht jaar, ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid.

Voorts dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Zo overweegt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing ook dat (i) uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker zich op dezelfde asielmotieven steunt als deze die werden ingeroepen door zijn broer M. en die niet aannemelijk werden bevonden, zodat er ook in verzoekers hoofde niet kan van worden uitgegaan dat hij een gegronde

vrees voor vervolging dient te koesteren, dat (ii) er ook in verzoekers eigen verklaringen verschillende elementen te vinden zijn die de geloofwaardigheid ervan ondergraven en dat (iii) er geen geloof gehecht kan worden aan een actueel grondconflict op basis waarvan hij persoonlijk nog problemen zou kennen bij terugkeer naar Afghanistan.

Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze overwegingen van de bestreden beslissing, die in deze beslissing omstandig worden toegelicht, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het volharden in zijn verklaringen, tot het zonder enig (begin van) bewijs beweren dat hij zeer jong is, dat hij minstens intellectueel beperkt is, dat hij zijn beide ouders verloor toen hij 8 jaar was en dat hij werd opgedragen om het land te verlaten en de eenzame en moeilijke reis te maken naar het Westen, waarbij hij onderweg zijn broer verloor en afscheid moest nemen van zijn broers en zussen, tot het herhalen dat zijn oudste broer in 2018 erkend is als vluchteling, tot het vergoelijken van zijn weinig gedetailleerde en doorleefde verklaringen, tot het minimaliseren van de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn broer M. over hoe vaak de taliban bij hen thuis zouden zijn langsgesproken en tot het omkeren van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Verzoeker voert nog aan dat de adjunct-commissaris lijkt te vergeten dat de objectieve elementen, zoals de algemene toestand in het land van herkomst en het lot van familieleden en van andere personen in een gelijkaardige situatie, dienen door te wegen om de geloofwaardigheid van het relaas te beoordelen, doch hij laat na dit betoog te concretiseren en toe te passen op de concrete motieven van de bestreden beslissing. Met een dergelijk summier betoog slaagt hij er niet in deze motieven te weerleggen of te ontkrachten.

Waar verzoeker nog laat gelden dat het hem en zijn broer M. niet kan worden verweten weinig kennis te hebben over de feiten waarom zij hun land hebben moeten verlaten nu deze informatie hun niet is meegedeeld, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die niet overeenstemt met het belang dat hij heeft als verzoeker om internationale bescherming om, bij gebrek aan bewijskrachtige stukken, een nauwkeurig relaas te doen van de feiten die ervoor hebben gezorgd dat hij zijn land van herkomst diende te verlaten.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die in deze beslissing gedetailleerd worden uitgewerkt, draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven, zoals uitgewerkt in de bestreden beslissing, blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen besluit de Raad dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met de taliban omwille van de samenwerking van zijn vader met de lokale politie en zijn vrees omwille van een grondconflict met de halfbroers van zijn vader niet aannemelijk heeft gemaakt.

In zijn verzoekschrift laat verzoeker nog gelden dat bij een toekomstgerichte beoordeling van zijn vrees tot vervolging rekening moet worden gehouden met zijn specifieke profiel. Hij licht daarbij toe dat hij al lange tijd in Europa verblijft, dat hij Afghanistan meer dan drie jaar geleden, nog vóór de machtsovername, verliet en dat hij in België intussen actief in de samenleving participeert en zich één voelt met de Belgische maatschappij, alwaar hij alle kansen grijpt.

De Raad wijst er wat dit betreft op dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en dat er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* werd aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 21, en van november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 24).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 41 e.v.). Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 30 en 34-44). Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 24, en van november 2024, p. 24). Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en deze decreten soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 28-35). Ook is het voor de Afghaanse bevolking nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en blijft er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (*ibid.*, p. 27). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (*ibid.*, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1 003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 27). Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 27, en van november 2024, p. 47). In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid. Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 20). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische

waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden en geeft aan dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476: TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten en intellectuelen – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 50-51). Nochtans hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat in 2024 honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch.

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 51, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de "Country Guidance" van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, bijtreden (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024, p. 57-61).

De Raad benadrukt dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen duidelijk zicht biedt op zijn identiteit en zijn leeftijd. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op zijn leven in en vertrek uit Afghanistan.

Dit neemt niet weg dat de bestreden beslissing op dit punt nog de volgende pertinente overwegingen bevat: *"Daarbij moet worden vastgesteld dat u verklaarde twee jaar voor uw interview op het CGVS te zijn vertrokken uit Afghanistan (CGVS, pagina 11), bijgevolg in maart of april 2021. Volgens het leeftijdsonderzoek in België was u op 26 oktober 2021 vermoedelijk 26.7 jaar met een standaarddeviatie van 2.3 jaar (zie administratief dossier, beslissing Dienst Voogdij, dd. 17 november 2021), hetgeen betekent dat u toen minstens 24 jaar oud was. Gelet op uw vertrek in maart of april 2021, kan ervan uit gegaan worden dat u op het moment van uw vertrek minstens 23 jaar oud was. Dit betekent dat u uw vormende jaren in Afghanistan doorbracht. Bovendien verklaarde u in Afghanistan naar de madrassa en moskee te zijn gegaan (CGVS, pagina 6 en 15) en met uw maternale nonkel op zijn velden werkte (CGVS, pagina 6) en aldus deelnam aan de Afgaanse samenleving. Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afgaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van twee en een half jaar België, totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u nog beschikt over een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. U verklaarde namelijk nog in contact te zijn met uw broer en zussen (CGVS, pagina 10), met de zoon van uw maternale oom die u een kopie van uw taskara stuurde ongeveer anderhalve maand voor het interview op het CGVS (CGVS, pagina 12) en u een maand voor het interview ook nog met uw maternale oom sprak (CGVS, pagina 19). Of een Afgaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie."*

Verzoeker toont het tegendeel niet aan door in zijn verzoekschrift te stellen dat hij in België intussen actief in de samenleving participeert en zich één voelt met de Belgische maatschappij, alwaar hij alle kansen grijpt en de westerse waarden en normen heeft overgenomen, dat hij Nederlands spreekt en dat hij in België "naar de OKAN-school" ging, zonder dit verder uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Voorts wijst de Raad erop dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker drie jaren in België heeft verbleven niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker maakt dit evenmin aannemelijk door in zijn verzoekschrift plots zonder meer te beweren dat hij niet begrijpt dat zijn zussen niet naar school mogen en dat hij vindt dat vrouwen en meisjes het recht zouden moeten hebben om te studeren en te werken. Verzoeker heeft hiervan geen enkel gewag gemaakt in de loop van de administratieve procedure en verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat in Afghanistan vrouwen vrijgesteld zijn van problemen (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10).

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "to play the game" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op

de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn bewering dat zijn maternale oom duidelijk liet blijken hem en zijn broer niet meer te kunnen beschermen en weerlegt verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij nog beschikt over een netwerk in zijn regio van herkomst waarmee hij nog in contact staat en dat hem kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij hij zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, niet.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat hij via de luchthaven met de nodige reisdocumenten zou terugkeren, is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek geen concrete en geloofwaardige elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Wat betreft verzoekers betoog in zijn verzoekschrift over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een gezonde Afghaanse jongeman die geen zicht biedt op zijn leeftijd maar minstens 27 jaar is, die nog maar drie jaar in België is en die in Afghanistan zijn vormende jaren heeft doorgebracht en er nog over een ondersteunend netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij de door hem voorgehouden problemen met de taliban omwille van de samenwerking van zijn vader met de lokale politie en zijn vrees omwille van een grondconflict met de halfbroers van zijn vader niet aannemelijk maakt en dat niet kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals

ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zoverre hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de

beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front* en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024, blijft de algemene veiligheidssituatie positief evolueren en zet de tendens van een daling van het geweld zich voort. De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. De ontheemding die nog plaatsvindt, is bovendien het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie: EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 59). De ontheemding ten gevolge van het conflict is vrijwel volledig gestopt.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de

“Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de “Afghanistan Country Focus” van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, zodat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen. De informatie die hij in zijn verzoekschrift aanhaalt is immers minder recent dan of dezelfde als of ligt in dezelfde lijn als deze waarop de voorgaande analyse is gebaseerd.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN